

L Fontenay

Hedvábí a píseň

Alanovi bylo dvanáct let, když poprvé spatřil Hvězdnou Věž. Bylo to dne, kdy vstoupil do Falklymu osedlán svým mladým jezdcem Bilkem.

Bilk musel dlouho prosit, než mu dovolili osedlat Alana, svého oblíbeného chlapce. Wiln, Bilkův otec, trval na tom, aby jeho syn jel na dospělém muži, protože se domníval, že dlouhá cesta až do města bude pro tak mladého chlapce, jako byl Alan, příliš namáhavá.

Ale Bilk nakonec prosadil svou. Byl dost rozmazlený, a když začal pískat, otec ustoupil.

"Tak dobře, ten člověk je na svůj věk poměrně silný," řekl Wiln. "Můžeš na něm jet, když ho nebudeš k ničemu nutit. Nechci, abys mi umačkal jeden z nejlepších kusů mého chovu."

Bilk tedy umístil Alanovi na hlavu přilbu s opratěmi vybavenými rukojetí a hodil mu na ramena sedlo. Wiln si osedlal Robba, silného člověka, na kterém jezdil na dlouhé cesty, a oba pomalým klusem vyrazili k městu.

Hvězdnou Věž zahlédli dávno předtím, než přijeli do Falklynu. Alan sledoval její štíhlou strukturu tyčící se nad ttornotovými keři, které se rozkládaly za Modrým lesem. Bilk, držící se přilby a opratěmi jednou ze svých čtyřprstých rukou, si jí rovněž všiml. Druhou rukou poplácal Alana a ukázal na stavbu.

"Podívej, Alane, Hvězdná Věž!" zvolal. "Prý v ní kdysi žili lidé."

"Bilku, kdy už dostaneš rozum a přestaneš si povídat s lidmi?" pronesl jeho otec podrážděně. "Jednou tě pořádně potrestám."

Alan Bilkovi neodpověděl, neboť lidé měli zakázáno mluvit v jazyce Husirů, pokud neodpovídali na přímou otázku. Ale nespouštěl oči z Hvězdné Věže, jak se před nimi tyčila stále vyšší a vyšší a mizela na obloze nad budovami města. Zrychlil krok natolik, že předběhl Robba, který na něj křikl, aby zpomalil.

Mezi Modrým lesem a Falklynem byla divoká příroda se zvětralou zemí, nebyla tu žádná pole ani farmy. Tu a tam rostly drobné trsy ttornotů, hlavně v proláklínách a na nízkých pahorcích. V Modrém lese za nimi rostly hustší, na planině na severozápadě ohraničené horami v dálce rostly řidčeji.

Prošli zatáčkou na zaprášené cestě a Bilk na Alanových ramenou zapískl údivem. Na malém návrší před nimi stála postava.

Alanovi se nejprve zdálo, že poznává vysokého štíhlého Husira, neboť jeho nahotu částečně zakrývala krátká tunika. Ale brzy zjistil, že se jedná o mladou příslušnici (The Silk and the Song) lidského rodu. Žádný Husir neměl takovou jemně zlatavou hřívu a zakulacený zadeček, jemuž chyběl ocas.

"To je divoká žena!" zavrčel Wiln udiveně. Alan se zachvěl. Vyprávělo se, že divocí lidé zabíjeli Husiry a jedli ostatní lidi.

Dívka hleděla směrem k Falklynu. Wiln vytáhl luk, který měl u pasu, a vystřelil na ni šíp.

Šíp se zabodl do prachu k nohám dívky. Prudce otočila hlavu a přitom pohodila svými dlouhými vlasy, zpozorovala je a utekla hbitě jako srnka.

Když došli k místu, kde stála, zahlédli v keřích podél cesty cosi lesklého. Byly to kalhotky jasné barvy, jaké nosili Husirové, ale lepšího střihu, zamotané do ostnatého křoviska. Dívka se zřejmě chytila do trní při útěku a musela tu kalhotky zanechat.

"Ti jsou ale drzí!" vykřikl pohněvaně Wiln. "Tak blízko civilizace a za bílého dne!"

Když vstoupili do Falklynu, rozevřel Alan udiveně oči. Ulice a domy byly z kamene. Na druhé straně Modrého lesa byl kámen vzácný a Wilnův hrad byl z uhlažených dřevěných bloků. Hladký kámen falklynských ulic žhnul pod dvěma slunci. Alan pocítil, jak ho začínají pálit nohy, a začal poskakovat. Bilk, kterému se nelíbily otřesy, nakopl Alana ze strany do hlavy.

V tom městě bylo tolik nových, podivných věcí, že z nich byl Alan celý vyjevený. Některé domy měly až tři patra a okna v některých z těch největších byla vyzdobena ne dřevěnými okenicemi, ale lesknoucí se průzračnou hmotou, kterou Wiln ukázal Bilkovi a nazval ji 'sklo'. Robb řekl Alanovi v lidském jazyce, kterému Husirové nerozuměli, že podle vyprávění prý sami lidé toto sklo vymysleli pro své pány. Alan se podívil. Jak by lidé mohli cokoli vymyslet, když pracovali na polích na čerstvém vzduchu?

Ale lidé ve městech žili zřejmě blíže svým pánům. Alan je několikrát viděl vycházet z domů, někteří z nich dokonce nebyli zcela nazí; nosili na různých částech těla kusy látky. Wiln dal Bilkovi zřetelně najevo svůj nesouhlas s takovými praktikami.

"Když se nechá lidi nosit šaty, začnou se brzy pokládat za Husiry," prohlásil. "Podle mého názoru mají právě proto Husirové ve městech větší problémy s disciplínou. Stačí trocha slušnosti vůči lidem a brzo zdivočí, tak je to."

Museli ve Falklynu vyřídit několik záležitostí. Alan se na okamžik zalekl, že nebudou mít příležitost vidět Hvězdnou Věž zblízka. Ale Bilk, který ji ještě neviděl, začal otce prosit, a tak pískal, že Wiln se uvolil o několik ulic odbočit, aby se mohli na Věž jít podívat.

Alan rázem zapomněl na všechny divy Falklynu, když spatřil obrovskou stavbu, tyčící se vyš a výš, jak se k ní blížili. Vedle ní byly okolo stojící budovy i celý Falklyn směšně maličké. Legenda tvrdila, že lidé nejen kdysi

Hvězdnou Věž obývali, ale byla prý jejich vlastním dílem a Falklyn byl postaven kolem ní, až když ji lidé opustili. To si šuškali lidé, ale nedoporučovalo se to opakovat, protože někteří Husirové lidskému jazyku rozuměli, a kdo takové řeči vedl, dostal s největší pravděpodobností bičem.

Hvězdná Věž stála uprostřed velkého kruhového parku a okolní domy vedle ní vypadaly jako domečky pro panenky. Tyčila se k nebi jako zdvižený ukazovák a její podivně tmavé stěny odrážely světlo dvou sluncí. I samotné opery Věže se zdvihaly obloukem nad vysoké stromy v parku.

Kolem parku byla mříž, u níž bylo přivázáno nebo stálo dost lidí, zatímco si jejich jezdci šli prohlédnout Hvězdnou Věž zblízka, neboť lidé neměli právo vstoupit do parku. Bilk chtěl za každou cenu sesednout, aby se mohl jít podívat dovnitř Věže, ale Wiln nechtěl o tom nic slyšet.

"Na to budeš mít čas, až budeš větší a budeš rozumět některým věcem, které tam uvidíš," řekl.

Pomaloučku se vydali ulicí, která vedla podél parku před mříží. V parku kráčeli po skupinkách Husirové, někteří stoupali nebo sestupovali po dlouhé rampě, která vedla do Hvězdné Věže. Husirové byli jen z poloviny tak vysocí jako lidé; měli velké hlavy s dlouhými špičatými ušima, které čnuly do výše na každé straně, tenké nohy a hustý ocas, který jim pomáhal udržovat rovnováhu. Nosili bohatě vyzdobené tuniky a nabírané pestrobarevné kalhoty.

Když procházeli kolem skupinky lidí stojících před mříží, zaslechl Alan kohosi tiše zpívat písničku:

Třpyť se jen, třpyť, hvězdo zlatá, do dále za tebou cesta chvátá. Ústa zavřeš, hlavu najdeš, s rudými pruhy had tě láká...

Wiln prudce trhl Robbem a vztekle udeřil bičem po ramenu toho, který zpíval. Bič zapraskal ještě několikrát a na zádech muže se objevily krvavé pruhy. S přidušeným výkřikem sklonil hlavu a pozvedl paže, aby si chránil obličej.

"Kde je tvůj pán, člověče?" zeptal se zuřivě Wiln a bič v jeho čtyřprsté ruce se chvěl.

"Můj pán bydlí v Severozápadním městě, Vaše Výsosti," odpověděl muž plačtivě. "Patřím obchodníkovi Senkovi."

"Kde je Severozápadní město?"

"To je čtvrť ve Falklynu, pane."

"A ty jsi zde, u Hvězdné Věže, bez svého pána?"

"Ano, pane. Mám teď volno na odpočinek."

Wiln ho znovu šlehl bičem.

"Měl bys vědět, že lidé nemají právo toulat se u Hvězdné Věže," řekl tvrdě. "A teď se vrať ke svému pánovi a řekni mu, aby tě zbíchoval."

Muž odběhl. Wiln a Bilk otočili oba lidi a vydali se na cestu zpět. Když za sebou zanechali ulice i domy ve městě a prach na cestě ulevil pádícím nohám, zeptal se Bilk:

"Co si myslíš o Hvězdné Věži, Alane?"

"Proč nemá žádná okna?" tázal se Alan, aby vyjádřil myšlenku zaplňující jeho mysl.

Přesně řečeno to nebyla odpověď na Bilkovu otázku a Alan mohl být potrestán za to, že takto promluvil v husirštině. Ale Wilnovi se vrátila dobrá nálada, když si vzpomněl, že dorazí domů včas na večeři.

"Okna jsou úplně nahoře, člověčku," pronesl shovívavě. "Nemohl jsi je vidět, protože jsou uvnitř."

Alan o tom přemýšlel po celou cestu až do Wilnova hradu. Jak by mohla být uvnitř okna, aniž by byla nějaká venku? Když to jsou okna, musí přece být z obou stran!

Když obě slunce zmizela za obzorem a Alan si lehl na seno s ostatními dětmi na rohu pastviny, vybavily se mu znovu vzrušující události toho dne jako řada barevných obrazů. Rád by se vyptal Robba, ale muži a dospívající chlapci byli ustájeni na poli důkladně odděleném od žen a dětí.

O kus dál uspávaly ženy svá miminka a zpívaly přitom tradiční lidské ukolébavky. Jejich hlas, zesílený větrem, doléhal k Alanovi s vůní divoké trávy.

Spinkej, můj broučku malý, v náručí mámy své. tam do daleka zmizí všechno trápení tvé, spinkej, můj broučku malý, to přece není zlé, když obě jasná slunce pohladí tváře tvé.

To byla pravá ukolébavka, po které děti usínaly, první, na niž se pamatoval. Ženy zpívaly i další, i tu, kterou Wiln přerušil u Hvězdné Věže.

Třpyť se jen, třpyť, hvězdo zlatá, do dále za tebou cesta chvátá.

Ústa zavřeš, hlavu najdeš, s rudými pruhy had tě láká, želva má ho sníst kulatá.

A tehdy noc zjasní hvězda polední, a přijde spánek, ne však poslední.

Alan v polospánku poslouchal. Tahle píseň byla jedna z těch, které děti měly nejradši. Říkaly jí Píseň Hvězdné Věže, i když on sám nikdy nepochopil proč.

To je určitě hádanka, pomyslel si ospale. Ústa zavřeš, hlavu najdeš... Nemělo by to být obráceně? Hlavu najdeš (nejdříve) a pak ústa zavřeš... Proč to tak nebylo? A jak to bylo dál. Alan věděl, co jsou tom hadi, protože viděl mnoho takových plazících se tvorů, těch dlouhých věcí hýčících nesčetnými barvami. Ale co to byla želva?

Zaslechl refrén jiné písničky a zdálo se mu, že ji zpívají jemu.

Přilétl pták za Alanem s peřím planoucím, temnou nocí ho provázel soucitným srdcem svým.

Ale takhle děti konec nezpívaly. Tu píseň končily vždycky optimisticky "kam chtěl, letěl vždy s ním."

Možná spal a zdálo se mu to, nebo se náhle probudil při zvuku hudby v dáli. Ať tomu bylo jakkoli, zatímco ležel, přeletěl ohradu malinkatý ptáček a sedl si na trávu vedle něho. Jeho lesknoucí se šupinky mihotaly ve tmě a slabě osvětlovaly tváře dalších dětí, spících neuspořádaně kolem Alana. Ptáček otevřel zobák a chraplavým hlasem ho oslovil:

"Pojď se mnou na svobodu, člověče," říkal. "Pojď se mnou na svobodu, člověče."

To bylo všechno, co dokázal říci. Opakoval pozvání aspoň desetkrát, až ta slova zvonila Alanovi v uších. Ale Alan věděl, že ať už děti zpívaly tu písničku jakkoli, mohl si člověk posloucháním ptáků přivolat jen potíže.

"Jdi pryč," zamručel a ptáček přeletěl ohradu a zmizel ve tmě.

Alan s povzdechem znovu usnul. Zdálo se mu o Hvězdné Věži.

Bilk zemřel o tři roky později. Smrt mladého Husira naplnila Alanovo srdce smutkem, neboť Bilk byl k němu hodný a jejich vztahy úzce pojily pána s jeho oblíbeným zvířetem. Tato ztráta se měla v jeho duši navždy spojit s další změnou v jeho citovém životě, neboť Bilk zemřel druhého dne po tom, kdy Wiln přistihl Alana s mladou světlavou dívkou a přemístil ho mezi dospívající chlapce a dospělé muže.

"Hrome! Doufám, že ta holka nebude mít s tím klukem dítě," zavrčel Wiln na svého nejstaršího syna Snuka, zatímco vedli Alana na novou pastvinu. "Nechtěl jsem ji umístit mezi plodné ženy dříve než za rok."

"To se muselo stát, když Bilk toho člověka tak rozmazloval," opáčil Snuk, který byl nyní už téměř dospělý a zaučoval se ve správě záležitostí celého hradu, aby mohl nastoupit po svém otci. "Měli jsme ho poslat pracovat, když Bilk onemocněl, a ne ho nechat, aby se motal kolem žen a dětí."

Přes záplavu nových citů, které mu zatemňovaly mysl, musel Alan uznat, že je to pravda, protože se s mladými dětmi k smrti nudil, obrátil se jeho zájem ke zkušenostem pozdějšího věku. Navíc chápal, že jedině skutečnost, že byl Bilkovým chráněncem, ho uchránila před přemístěním již před dvěma lety.

Ohlédl se na dívku, která tu stála bez hnutí, celá v slzách, a dívala se, jak odchází. Zamávala mu. Zavolal na ni:

"Možná se uvidíme v období lásky!"

Rovněž jí zamával a vysloužil si za to od Snuka prudkou ránu bičem na ramena. Ještě tři roky ho v období lásky nebudou dávat mezi ženy, ale dívka byla v plodném věku. Než bude mít příležitost ho znovu spatřit, pravděpodobně na něho zapomene.

Jeho přemístění do výběhu pro dospělé bylo pro něj těžkou zkouškou. Wiln a Snuk stáli u ohrady a pískali radostí při pohledu na rány a ústrky, utržené od mužů a dalších chlapců. Změna mohla pro něj být ještě horší, ale nakonec byl s to nalézt pro sebe v místní hierarchii místo na nově příchozího dost vysoko, protože byl starší a silnější než většina jeho dosud ne dospělých druhů. Byl pokryt modřinami a škrábanci, ale získal si patřičný respekt, když přepřal několik hochů svého věku.

Tu noc, osamocený a nešťastný, zaslechl Alan stoupat k nebi žalozpěvy Husirů z Wilnova hradu. Noční zpěvy lidí, hlubší mužské hlasy a silnější ženské a dětské, se ztišily a ztichly, když zazněly pohřební melodie v nočním větru. Alan pochopil, co to znamená: dlouhá Bilkova nemoc skončila, jeho mladý pán zemřel.

Našel si kout na pastvině opodál a tam vzlykal pod hvězdami. Měl Bilka rád.

Po Bilkově smrti Alan čekal, že bude spolu s ostatními muži táhnout pluh a obdělávat pole. Věděl, že nemá patřičnou přípravu, aby mohl pracovat přímo na hradě, a nepředpokládal, že by dále sloužil jako jezdecké zvíře.

Ale Snuk měl jiné plány.

"Měl jsem příležitost ocenit tvé kvality jako jezdeckého člověka, než Bilka napadlo se o tebe zajímat," řekl mu Snuk nenávisťně a hodil ušima dozadu. Používal lidskou řeč, protože tvrdil, že lidi lze lépe ovládat a poroučet jim, když je možno odposlouchávat jejich rozhovory. "Bilk z tebe vyhnal všechn elán, ale tohle změním. Ještě tě přivedu na správnou cestu."

Od Bilkovy smrti uplynul jen týden a Alan byl ještě smutný. Zcela bez naděje si nechal nasadit přilbu s uzdou a sedlo a pokorně poklekl na kolena, aby umožnil Snukovi vyšplhat se mu na záda.

Když se Alan zvedl, vrazil mu Snuk divoce ostruhy do boků.

Alan vyskočil na metr do vzduchu a vykřikl bolestí.

"Ticho, člověče!" zařval Snuk a udeřil ho po hlavě rukojetí biče. "Já tě naučím poslouchat. Ostruhy, to znamená 'pohyb', takhle!"

A znovu mu rozdíral boky ostruhami.

Alan se zkroutil bolestí a chvíli se točil na místě, ale jeho zdravý rozum ho zachránil. Kdyby se svalil a válel po zemi nebo se pokoušel Snuka shodit třením o ttornot, znamenalo by to jeho rozsudek smrti. Proti krutosti jeho nového pána nebylo odvolání.

Snuk potřetí zaryl ostruhy a Alan rychle seběhl alej lemovanou stromy, vedoucí od hradu. Snuk pustil uzdu a nemilosrdně mu drtil boky. Teprve když celý udýchaný a zpocený přešel do pomalého kroku, zatáhl Snuk za uzdu a otočil ho zpět ke hradu. A tehdy ho Husir znovu přiměl ke klusu.

Wiln čekal u ohrady.

"Nezacházíš s ním příliš krutě, Snuku?" zeptal se starý Husir a kritickým okem prohlédl vyčerpaného člověka jeho syna. Z boků ubohého Alana tekla krev.

"Jen mu už teď ukazuju, kdo je tu pánem," odpověděl Snuk otažitě. Surově a zbytečně udeřil Alana po hlavě, aby poklekl, a sestoupil. "Myslím, že tohle je dobrý přírůstek pro mou stáj, ale nemám v úmyslu ho rozmazlovat jako Bilk."

Wiln zastříhal ušima.

"Konečně, ukázal jsi, že dovedeš zacházet s lidmi, a za několik let tu budeš pánem ty," řekl jemně. "Jen nezanedbávej rady svého otce a toho tady zbytečně netýrej."

Několik měsíců, které následovaly, byly pro Alana plné utrpení. Měl fyzické kvality, které Snukovi při jízdě vyhovovaly, takže na Alanovi jezdil častěji než na kterémkoliv jiném muži.

Snuk měl rád rychlost a Alana proháněl bez milosti. Někdy se vraceli koncem parného odpoledne. Alan byl zcela zpocený, a tak unaven, že nemohl ovládnout chvění nohou.

Snuk se ukázal jako necitelný pán, jeho krutost se projevovala nejrůznějšími způsoby. Divoce bičoval Alana při sebemenší nepozornosti. Bil ho bičem, pokud nereagoval na přitažení uzdy, nebo sotva otevřel ústa, aby v jeho přítomnosti promluvil. Alanova záda byla brzy pokryta jizvami po ostruhách a často měl oko napůl zavřené po rámě bičem přímo do obličeje.

Alan se v zoufalství radil se svým starým přítelem Robbem, kterého nyní často viděl ve výběhu pro muže.

"Nemůžeš s tím nic dělat," řekl Robb. "Děkuji Žluté hvězdě, že mám za jezdce Wilna a budu příliš starý, aby na mně po Wilnově smrti jezdil Snuk. Ale tehdy bude Snuk pánem nás všech a toho dne se obávám."

"Nemohl by jeden z nás mrštit Snukem o strom a zabít ho?" optal se Alan. Už o tom sám uvažoval.

"Střež se takových myšlenek," varoval ho Robb. "Kdyby k něčemu takovému došlo, zabili by všechny jezdecké lidi na jatkách. Wilnova rodina má dost peněz na to, aby si ve Falklynu pořídila novou stáj, bude-li si to přát, a žádný Husir nepřipustí, aby se nějaký člověk vzbouřil."

Tu noc si Alan ošetřil čerstvá zranění u části ohrady nejbližší výběhu pro ženy a děti a brzy podlehl nostalgii. Vzpomínal na šťastné dny dětství a na Bilkovo dobrotivé zacházení.

Přes ohrady, které ho dělily od žen, je slyšel slabě zpívat sladkým hlasem. Nedokázal rozeznat jednotlivá slova, ale podle melodie si je pamatoval:

Hvězdičko na nebi, dobře tě znám Touhu tě navždy mít nesmírnou mám.

A jako doprovod k němu pronikaly hlasy mužů, bližší a silnější:

Jen pohled, ptáček přilétá hořící křídla má do temné noci nechod' s ním to věc by byla zlá.

Děti to ale zpívaly jinak. A byl tu ten sen... A tehdy došlo k nejpodivuhodnější z náhod. Připomněla mu onu noc, už tak vzdálenou, když cestoval s Bilkem do Falklynu a poprvé spatřil Hvězdnou Věž. Právě v okamžiku, kdy slova písně odplývala v nočním vzduchu, spatřil zář přilétajícího ptáčka. Tvoreček se naklonil přes ohradu a chraptavým hlasem ho oslovil:

"Pojď se mnou na svobodu, člověče," řekl ptáček.

Alan vídal v noci mnoho ptáků - objevovali se jen v noci - a slyšel jejich volání. To bývalo jejich jediné pozvání, vždycky v jazyce lidí: "Pojď se mnou na svobodu, člověče."

Podivil se, tak jako už několikrát předtím. Ptáčci byli přece jen tvorečky noci se šupinatými křídly. Jak to, že hovořili lidským jazykem? Odkud přilétali a kam mizeli za dne?

Poprvé v životě se ptáčka sám zeptal.

"Co je to svoboda, ptáčku, a kde ji najdu?"

"Pojď se mnou na svobodu, člověče," opakoval ptáček.

Zamával křídly, zvedl se několik centimetrů nad ohradu a spadl zpět.

"To je všechno, co umíš říkat, ptáčku?" tázal se Alan poněkud podrážděně. "Jak bych mohl jít s tebou, když neumím létat?"

"Pojď se mnou na svobodu, člověče," řekl ptáček.

Alanovo srdce se vzedmulo náhlou odvahou. Poháněla ho smutná vyhlídka, že druhý den má být opět podroben Snukovu týrání. Začal zkoumat ohradu.

Alan nikdy předtím ohradě nevěnoval pozornost. Lidé se nepokoušeli z výběhů vycházet, protože podle toho, co rodiče vyprávěli dětem, byli lidé, kteří utíkali, vždycky znovu chyceni a poslání na jatka.

Ohrada byla vyrobena z dosti hustého pletiva, ale dokázal do něho vsunout prsty u rukou i nohou. Udělal nesmělý pokus. Zmocnilo se ho rostoucí vzrušení a začal šplhat.

Bylo to směšně jednoduché. Byl na sousedním poli. Byly tu samozřejmě další ohrady, ale ty se daly překonat stejným způsobem. Mohl vniknout do výběhu žen - jeho srdce zabušilo silněji, když si vzpomněl na mladou blondýnku - nebo se dokonce dostat na cestu vedoucí do Falklynu.

Nakonec si vybral cestu. Ptáček letěl nad poli před ním a zastavil se vždy, když Alan musel přelézt další ohradu. Potlačil vzdech, když šel podle ohrady, za níž ženy prozpěvovaly své písně, prošel polem plným akků se zrajícími ostny, pak dalším posetým senty, které mu sahaly až k hrudi. Konečně přešel přes poslední ohradu.

Dostal se pryč z Wilnova panství. Krácel prašnou cestou k Falklynu.

Co má teď dělat? Půjde-li do Falklynu, chytí ho a odvedou zpět do Wilnova hradu. Půjde-li opačným směrem, čeká ho týž osud. Osamělí lidé byli snadnou kořistí. Má se snad otočit zpět? Mohl by se snadno vrátit na pole

mužů stejnou cestou, jako odešel, a měl možnost strávit mnoho nocí na poli žen, které by mu teď bylo snadno dostupné.

Ale musí počítat se Snukem.

Poprvé od doby, co unikl z pole mužů, ho ptáček oslovil:

"Pojď se mnou na svobodu, člověče," řekl.

Odletěl podél cesty směrem pryč od Falklynu a sedl si do prachu, aby na Alana počkal. Po krátkém zaváhání ho Alan následoval.

Po jeho levici slabě zářila světlá Wilnova hradu, na konci ttornotové aleje. Pak se vzdálila a zmizela za kopcem. Ptáček poletoval před ním a určoval mu krok do lehkého klusu.

Alanova rozhodnost počínala slábnout, když se vedle něj zhmotnila ve tmě postava. Na jeho paži se položila lidská ruka a ženský hlas pronesl:

"Už jsem nedoufala, že z Wilnova hradu ještě někdo přijde. Tak si pospěš, chlapče. Máme před úsvitem ještě dlouhou cestu."

Po celou noc běželi rychlým klusem, ptáček jim ukazoval cestu jako obří světluška. Když pak na východě zbarvil úsvit nebe do šeda, dostali se k horám na západě od Falklynu a začali stoupat.

Když dokázal Alan jasněji rozeznat tu, která ho v noci vedla, na okamžik ho napadlo, že je to Husir nezvyklé výšky. Nosila rozhalenku otevřenou vpředu po způsobu Husirů a nabírané kalhoty. Ale neviděl špičaté uši ani ocas. Byla to dívka jeho věku.

Byla to první lidská žena, kterou viděl úplně oblečenou. Alanovi to připadalo poněkud směšné a zároveň pociťoval lehké znechucení, jako kdyby se dopouštěl svatokrádeže.

* Prošli úzkým průsmykem a objevilo se před nimi hluboké údolí. Zpomalili krok. Poprvé od doby, co opustili okolí Wilnova zámku, mohli mluvit jinak než krátkými, úsečnými větami.

"Kdo jste a proč mě vedete?" otázal se Alan. V chladném světle úsvitu začal uvažovat, zda bylo rozumné tak zbrkle z hradu utéci.

"Jmenuji se Mara," odpověděla dívka. "Už jsi slyšel povídat o divokých lidech? Já patřím k nim a žijeme tady v těch horách."

Alan cítil, jak mu běhá mráz po zádech. Prudce se zastavil a napolo se otočil v úmyslu utéci. Mara ho uchopila za paži.

"Proč vy všichni otroci věříte těm hloupým historkám o kanibalech?" zeptala se pohrdavě. Slovo kanibalové bylo Alanovi neznámé. "My tě nesníme, chlapče. Chceme tě osvobodit. Jak se jmenuješ?"

"Alan," zamumlal chvějícím se hlasem, ale nechal věcem volný průběh. "Jaká je ta svoboda, o které mluvil ptáček?"

"Dovíš se to," slíbila. "Ale ptáček o tom neví nic. Ptáčkové jsou jen zvířata, která létají. Cvičíme je, aby tu jedinou větu neustále opakovali a přivedli otroky až k nám."

"A proč nejdete do polí sami?" ptal se zvědavě a jeho strach pomalu mizel. "Mohli byste se dostat snadno přes ohrady."

"Zkoušeli jsme to. Ale hloupí otroci začnou křičet, když se objeví někdo cizí. Husirové tak několik z nás chytily."

Vyšla obě slunce, nejprve modré, a pak o několik minut později bílé. Kolem nich hory vystupovaly ze stínu.

V šeru měl dojem, že Mara je hnědovláska, ale v jasném ranním světle viděl, že její vlasy jsou zářivě plavé. Její kaštanově hnědé oči měly barvu ttornotového ovoce.

Došli k prameni prýstícímu zpoza dvou ohromných skal a Mara využila příležitosti, aby si zkušeným pohledem prohlédla vyhublé a dobře stavěné chlapcovo tělo.

"Ujde to," prohlásila. "Přála bych si, aby všichni nově příchozí byli na tom fyzicky tak dobře."

Po třech týdnech už nebylo možno Alana rozeznat od ostatních divokých lidí, alespoň navenek. Zvykl si na oděv a nosil jako výzbroj luk a šípy, i když trochu nešikovně. Toho dne si s Márou vyšli do přírody několik kilometrů daleko od jeskyní, kde divocí lidé žili.

Byli na lovu a Alan se už předem olizoval, tak si oblíbil vařené maso. Husirové krmili svá lidská stáda jen moukou z luštěnin a odpadky z kuchyně. Jediné maso, které kdy jedl, a navíc syrové, bylo to z mladých zvířat, která chytil na poli, když byl dostatečně hbitý.

Vystoupili na hřeben a Mara, která šla před ním, se zastavila. Přistoupil k ní.

Dole nedaleko od nich se procházel Husir se silným krátkým lukem a toulcem plným šípů. Husir se rozhlížel kolem dokola, jako kdyby lovil, ale nevšiml si jich.

Alan se rozklepal strachy. V tu chvíli byl vzbouřencem, který uprchl ze stáda a v případě zajetí ho čekala smrt.

Zaslechl vedle sebe ostře vibrující zvuk a spatřil, jak Husir klopýtá a padá s hrudí prostřelenou šípem. Mara klidně sklonila luk a usmála se, když viděla strach v Alanových očích.

"Zase jeden, který Haafin nenajde," řekla. Haafin bylo jméno, kterým divocí lidé nazývali své sídlo.

"Jsou v horách... Husirové?" otázal se váhavě.

"Několik. Jsou to lovci. Musíme je zabíjet, než projdou údolím. Někteří z nich nás však spatřili a unikli. Během minulého století bylo třeba Haafin tucetkrát přemístit a ztratili jsme mnoho lidí v bojích, které jsme museli svést, abychom prorazili obklíčení. Ti zatracení malí d'áblové tvrdě útočí."

"Ale k čemu všechna ta snaha za takovýchto okolností?" ptal se Alan zoufalým hlasem. "V Haafinu není více než čtyři sta až pět set lidí. Proč se schovávat a utíkat jinam, když nás Husirové nakonec určitě najdou a dříve nebo později nás vyhubí?"

Mara se posadila na kámen.

"Dobře uvažuješ," prohlásila. "Asi tě překvapí, že toto společenství se v horách dokázalo udržet přes víc než tisíc let, ale zjevně jsi narazil na problém, který nás trápí už po celé generace."

Zaváhala a zamyšleně ryla v prachu mokasínem čáru.

"Je ještě příliš brzy, abys věděl všechno, ale teď budeš muset pozorněji naslouchat," ujistila ho. "Až tady budeš rok, budeš přijat za člena našeho společenství. K tomu musíš ale nejprve mluvit s Ukrytým, náčelníkem našeho lidu, který nově příchozí vždy žádá o jejich názor na tento životně důležitý problém."

"Ale proč mám pozorně naslouchat?" dotazoval se Alan úzkostlivě.

"Existují dvě zásadní, ale protichůdné teorie, jak tento problém řešit. Postarám se, aby ti je jejich zastánci vysvětlili," řekla. "Jen si pamatuj, že problém spočívá v následujícím: abychom unikli smrti a zachránili statisíce dalších lidí na tomto světě před otroctvím, musíme nějak Husiry přimět, aby přijímali lidi jako sobě rovné a nezacházeli s nimi jako se zvířaty."

V mnoha ohledech se Alanův nový život v Haafinu příliš nelišil od toho, jaký znal. Musel udělat svůj díl práce na malých pozemcích podél řeky, která se táhla údolím jako had. Musel pomáhat lovit zvěř, která jim obstarávala maso; musel pomáhat vyrábět nástroje, jakých používali Husirové. A někdy musel bojovat i pěstmi, aby obhájil svá práva.

Ale ta věc, kterou divocí lidé nazývali 'svoboda', byla něčím nezvyklým, co ovlivňovalo jejich jednání i vlastní osobnost. Jak Alan objevil, znamenalo to slovo především, že lidé nepatřili Husirům, ale byli svými vlastními pány. Když někdo vydal rozkaz, musel být proveden, ale rozkazy pocházely od lidí a ne od Husirů.

Byly tu ještě i jiné rozdíly. Neexistovaly tu tradiční rodinné svazky, neboť národ, které žil po celé generace na úrovni dobytka, nemohl mít žádný společenský kodex. Ale nikdo je už neomezoval v plození dětí a některé nejstarší páry žily trvale spolu.

'Svoboda', jak zjistil Alan, znamenala hrdost, která činila člověka rovným Husirům.

Přišlo výročí noci, kdy šel Alan za ptáčkem, a Mara ho ráno odvedla až na konec údolí. Nechala ho stát u ústí malé jeskyně, ze které za chvíli vyšel muž, o němž slyšel Alan často hovořit, ale teď ho spatřil poprvé.

Vlasy a vousy Ukrytého byly šedivé, jeho obličej byl zbrzděn roky.

"Ty jsi Alan, který k nám přišel z Wilnova hradu," pronesl stařec.

"Ano, Vaše Výsosti," pronesl Alan uctivě.

"Neříkej mi 'Vaše Výsosti'. To jsou slova otroka. Jsem Roand, Ukrytý."

"Ano, pane."

"Až mě dnes opustíš, budeš členem společenství Haafin, jediného společenství volných lidí na světě," řekl Roand. "Budeš mít práva jako každý jeho člen. Žádný muž ti nebude moci odebrat ženu, která s tebou žije, bez tvého souhlasu. Nikdo ti nebude moci vzít proti tvé vůli potravu, kterou sis ulovil a vypěstoval. Pokud budeš v prázdné jeskyni jako první, nikdo se v ní nebude moci bez tvého souhlasu usadit. To je svoboda."

Ale jak ti jistě už dávno pověděli, musíš mi prozradit, jak si nejlépe představuješ osvobození všech lidí."

"Pane..." začal Alan.

"Než mi odpovíš," přerušil ho Roand, "pomohu ti. Pojd' do jeskyně."

Alan ho následoval dovnitř. Ve světle pochodně mu Roand ukázal řadu kreseb vyrytých do stěny měkkým kamenem, jako když se maluje holí do písku.

"To jsou mapy, Alane," prohlásil Roand a vysvětlil chlapci, co je to mapa. Konečně mu dal Alan znamení, že pochopil.

"Nyní už víš, že navrhujeme dva způsoby, jak všechny lidi osvobodit, ale ani jednu z nich ještě nechápeš," pokračoval Roand. "Tyto mapy ukazují první z nich, který vymysleli před sto padesáti lety, ale o kterém se naši lidé ještě nedokázali dohodnout."

Tato mapa znázorňuje, jak bychom se mohli v případě překvapivého útoku zmocnit Falklynu, hlavního města celé této husirské oblasti, i když v něm žije asi deset tisíc Husirů. Kdybychom ovládli Falklyn, mohli bychom osvobodit téměř čtyřicet tisíc lidí ve městě a pak bychom byli dost silní, abychom se zmocnili i okolních oblastí a zaútočili na další města, jedno po druhém, jak to ukazují další mapy."

Alan pokývl hlavou a řekl:

"Mně se však zamlouvá ten druhý způsob. Musí tu být nějaký důvod, proč nechtějí lidi vpustit do Hvězdné Věže."

Roand se široce usmál, aniž by to však jeho výrazu ubralo na přirozené důstojnosti.

"Jsi mystik jako já, mladý Alane," řekl. "Avšak tradice říká, že člověku nestačí proniknout do Hvězdné Věže. Dovol, abych ti pověděl o tradici."

Tato tradice říká, že Hvězdná Věž byla kdysi sídlem celého lidstva. Bylo jich tehdy jen tucet, avšak jejich moc byla nesmírná a podivná. Když však z Hvězdné Věže vystoupili, přemohli je Husirové pouhou početní převahou.

Tři z těchto prvních lidí uprchli do našich hor, kde se stali prvními divokými lidmi. Od nich pochází tradice, kterou předali svým potomkům a lidem, kteří od té doby byli zachráněni z otroctví, v němž je Husirové drželi.

Tradice říká, že člověk, který vstoupí do Hvězdné Věže, dokáže osvobodit všechny lidi světa, pokud si s sebou vezme Hedvábí a Píseň."

Roand ponořil ruku do spáry ve stěně.

"Zde je Hedvábí," prohlásil a vytáhl ze skryše šálu broskvové barvy, na níž bylo cosi namalováno. Alan si všiml, že se jednalo o písmo, jehož používali Husirové a kterému je prý naučili lidé. Roand mu přečetl s úctou nápis:

"REG. B-XII. KULTURA V. S.O.S."

"Co to znamená?" vyptával se Alan.

"To nikdo neví," odpověděl Roand. "Je to velká záhada. Možná je to zaklínadlo."

Vrátil Hedvábí zpět do skryše.

"Toto je jediné další vyprávění, které nám po našich předcích zůstalo," řekl Roand a vytáhl kus velmi jemné látky, křehké a nažloutlé. Alana napadlo srovnání s hadříkem, který za dlouhou dobu ztvrdl, ale mělo to jinou strukturu. Roand s ní zacházel velmi opatrně.

"Byla roztržena a zbytek se už před staletími ztratil." vysvětloval Roanda četl: "3. října 2... budeme poslední...tři ztracené expedice... příliš daleko, abychom se mohli pokusit... jak se dostat na..."

Alan nechápal tato slova o nic víc než text napsaný na Hedvábí.

"Jaká je ta Píseň?" ptal se.

"Všichni lidé ji znají od dětství," řekl Roand. "Je to nejznámější z lidských písní."

"Třpyť se jen, třpyť, hvězdo zlatá," zarecitoval Alan okamžitě. "Do dále za tebou cesta chvátá..."

"Přesně tak, ale existuje ještě druhá sloka, kterou znají jediné divocí lidé. Musíš se jí naučit. Říká toto:

Třpyť se jen, třpyť, zlatý broučku, po tom tvém bodnutí dlouho se spí. V pokoji temném s křížem v kroužku, chladným a ostrým žihadlem svým, vbodni mi do paže dlouhou noc. Potom si lehnu a budu spát, však dlouhá noc tvých dálných snů není tu napořád.

"To nic neznámá," prohlásil Alan. "O nic víc než první sloka, i když mi Mara ukázala, jak vypadá želva."

"Ta slova mají prý význam jen tehdy, zazpívají-li se ve Hvězdné Věži," vysvětloval Roand, "a jen v případě, že onen člověk má s sebou Hedvábí."

"Někteří si přejí, aby se jeden z lidí pokusil proniknout do Hvězdné Věže, a domnívají se, že to zázračně navrátí všem lidem svobodu," řekl konečně Alan. "Jiní si myslí, že je to jen pohádka pro děti a že musíme Husiry porazit luky a šípy. Zdá se mi, pane, že je třeba pokusit se o obě řešení. Lituji, že toho nevím víc, abych vám mohl navrhnout nějaký jiný způsob."

Roandova tvář se protáhla.

"Takže se připojíš k jedné nebo druhé skupině a budeš o tom diskutovat až do konce života," pronesl smutně. "A nikdo nic neudělá, protože lidé se nemohou dohodnout."

"Nevím, proč by to bylo nutné, pane."

Roand se na něho zahleděl s náhlou nadějí.

"Co tím myslíš?"

"Nemohl byste vy nebo někdo jiný nařídit použití jednoho nebo druhého řešení?"

Roand zavrtěl hlavou.

"Máme tu určitá pravidla, ale žádný člověk nepřikazuje jinému, co má dělat," řekl. "Tady jsme svobodní."

"Pane, když jsem byl docela malý, hráli jsme hru, které jsme říkali překážky. Každé z našich družstev mělo stejný počet hráčů a mělo za úkryt strom. Když se uprostřed hrací plochy setkali chlapci z různých družstev, zajal ten, který opustil úkryt poslední, toho druhého a odvedl ho do svého družstva."

"Tu hru jsem hrál už hodně dávno," souhlasil Roand. "Ale nechápu, chlapče, kam tím míříš."

"Nuže, pane, aby jedno družstvo vyhrálo, musí zajmout všechny svoje protivníky. Ale když bylo v obou táborech mnoho zajatců, přišla noc často dřív, než jsme mohli hru dohrát. A tehdy jsme se dohodli, že vyhrává to družstvo, které mělo na své straně více chlapců."

Proč bychom my nemohli postupovat stejně?"

Roand učinil náznak pochopení a v jeho obličeji se okamžitě objevily obavy smíšené s úctou při zrodu důležitého pokroku ve vědě řízení lidí.

"Tak ty navrhuješ, abychom spočítali příznivce každého řešení, je to tak, a provedli to, pro které bude většina."

"Ano, pane."

Roand se usmál a ukázal bezzubé dásně.

"Tos nám opravdu přinesl novou myšlenku, chlapče, ale při jejím použití se musíme, obávám se, vzdát našeho vlastního názoru. Umím počítat a v Haafinu si více lidí myslí, že bychom měli na Husiry zaútočit se zbraní v ruce než věřit prastarým tradicím."

Ozbrojený dav divokých lidí se blížil za úsvitu k Falklynu a Alan byl mezi nimi, s Hedvábím na krku. Roand, který zůstal s ostatními starci v Haafinu, mu je svěřil.

"Až bude Falklyn dobyt, chlapče, vstup s Hedvábím do Hvězdné Věže a zazpívej Píseň," řekl mu při loučení. "Možná je na těch starých tradicích konec konců něco pravdivého."

Po nekonečných diskusích mezi divokými lidmi, kteří o této otázce přemýšleli po celá léta, vznikl nakonec vojenský plán, vymyšlený tak prostě, jak to dokázala rasa zcela nevojensky zaměřená. Vstoupí prostě do města, zabijí všechny Husiry, kteří jim budou stát v cestě, a zůstanou tam, přičemž zlikvidují i všechny další Husiry, kteří by mohli přijít. Jejich vlastní početní síla vzroste, až osvobodí své bratry z města z otroctví. Nikdo k tomuto plánu neměl co dodat.

Falklyn byl postaven do tvaru kola. Kolem parku, v němž se tyčila Hvězdá Věž, tvořily ulice soustředné kruhy. A tak jako paprsky kola vedly od parku další ulice k obvodu města.

Aniž by se lidé seřadili do bojové formace, vstoupili do jedné z těchto přímých ulic a postupovali do nitra města. Několik dobrodruhů u každé příčné ulice opustilo skupinu. Ve Falklynu byl čas večere a venku bylo velmi málo Husirů. Lidé se radovali, když ti z nich, kteří unikli jejich šípům, prchali se zděšeným pískotem.

Prošli asi třetinu vzdálenosti mezi předměstím a středem Falklynu, když se rozezněly zvony, nejprve blízko, pak už v celém městě. Ze dveří a z balkónů vybíhali Husirové a jejich šípy začaly odpovídat na šípy lidí. Různorodá armáda se začínala drobit, vojáci se snažili nalézt úkryt. Postupu se zpomalil a došlo k několika soubojům tváří v tvář.

Alan s Márou se skryli v portálu. Před nimi i za nimi divocí lidé dále postupovali a pobíhali od domu k domu. Občas proskákal ulicí nějaký Husir, někdy dokázal proniknout, jindy upadl, zasažen šípem některého z lidí.

"Nevypadá to moc dobře," řekl Alan. "Zdá se, že nikoho nenapadlo, že by Husirové mohli být připraveni na útok odpovět, ale ty zvony jsou zřejmě jakýsi poplašný systém."

"Ale stále postupujeme," prohlásila s jistotou Mara.

Alan zavrtěl hlavou.

"Možná jen budeme mít o to větší problém dostat se z města," namítl. "Husirové jsou dvacetkrát početnější než my a zabíjejí nás mnohem víc, než my jich."

Vedle nich se otevřely dveře a z nich vyskočil Husir. Nestačil si jich všimnout a Alan ho probodl kopím. Pak se běžel ukrýt k vedlejšímu portálu. Mara ho následovala. Ze všech stran ulice znělo volání lidí, píštění a výkřiky Husirů.

Skupina lidí byla snad na poloviční cestě ke Hvězdé Věži, když se před nimi rozlehl křik a zpěv. V příšeří jim postupovala vstříc kompaktní bílá masa jako vlna řeky a vyplnila ulici od jedné zdi ke druhé v celé šířce.

Z opačné strany ulice vyrazil jeden z divokých lidí vítězný pokřik.

"Lidé! Otroci nám přicházejí na pomoc!"

Divocí lidé zahučeli nadšením. Ale jak se uklidňovali, rozeznávali slova, která volala tato nahá lidská masa:

"Zabijte divoké lidi! Zabijte divoké lidi! Zabijte divoké lidi!"

Alan si vzpomněl, jak se v dětství bál divokých lidí, a náhle pochopil. Husirové s naprosto oprávněnou sebedůvěrou vyslali proti nim jejich vlastní druhy.

Útočníci se na sebe zděšeně zahleděli a znovu se seskupili pod ochranou balkónů. Šípy Husirů svištěly kolem nich, ale nedbali o ně.

Nemohli zabít své bratry v otroctví a neměli žádnou šanci, že prolomí tu útočící lidskou vlnu. Nejprve jednotlivě, pak ve stále větších skupinkách se dávali na ústup.

Ale cesta byla uzavřena. Nyní proti nim postupovaly kolony řádně seskupených Husirů z předměstí.

Část divokých lidí včetně Alana a Mary se pokoušelo dostat doběhnout do nejbližších příčných ulic. I těmi přicházela vojska Husirů.

Divocí lidé se ocitli v pasti ve středu Falklynu.

Muži a ženy z Haafinu se začali vyděšeně točit a shlukli se do bezmocného klubka uprostřed ulice. Šípy, které Husirové stříleli z oken, je kosily jednoho po druhém. Husirové postupující ulicí byli už téměř na dostřel a vyjící otroci beze zbraní byli ještě blíže.

"Šaty!" vykřikl Alan v náhlé inspiraci "Zahod'te své šaty a zbraně! Pokuste se dostat do hor!"

Jediným bleskovým pohybem ramen se zbavil své tuniky, pak shodil své nabírané kalhoty a zahodil luk, šípy i kopí. Jen Hedvábí mu ještě vlálo u krku.

Zatímco Mara stála vedle něho s otevřenými ústy, ukázal netrpělivě prstem na tuniku, kterou měla ještě na sobě. Najednou pochopila a pokusila se zbavit se oděvu. I ostatní divocí lidé ho vzápětí následovali.

Šípy husirského vojska začaly dopadat mezi ně. Alan uchopil Maru za ruku a rozběhl se se skloněnou hlavou směrem k lavině lidských otroků.

Mara ho v běhu zbrzdila. Předběhlo ho několik dalších divokých lidí, kteří běželi skrýt se do živé zdi. Jak se pokusili ztratit se ve stádě otroků, chopily se jich chtivé ruce a Alan s Márou, křečovitě se držící jeden druhého, byli pohlaceni divokým a řvoucím vírem.

Kolem vířila ze všech stran nahá těla, pokrytá potem, a rozhoupávala je sem a tam jako stromy ve vichřici. Drželi se zoufale za ruce, aby nebyli od sebe odděleni.

Byli přitlačeni na jednu stranu ulice ke zdi. Lidský příboj je třel o drsný kámen a prudce je vhodil do jednoho z portálů. Brána pod obrovským tlakem povolila a propadla dovnitř, ale šťastnou náhodou jako jediní ztratili rovnováhu a upadli na koberec na podlaze vchodu.

U vnitřních dveří se objevil Husir se zubatým kopím, připraven udeřit.

"Milost, Vaše Výsosti!" zvolal Alan v jazyce Husirů a plazil se. Husir sklonil kopí.

"Kdo je tvým pánem, člověče?" zeptal se pánovitým hlasem.

V Alanově paměti se objevila dávná vzpomínka.

Můj pán bydlí v Severozápadním městě, Vaše Výsosti."

Kopí v Husirově ruce se pohnulo.

"V Severozápadním městě jsme teď, člověče," pronesl zlověstně.

"Ano, Vaše Výsosti," pronesl Alan plačtivě a ze srdce si přál, aby nedošlo k další shodě. "Patřím kupci Senkovi."

Hrot kopí sjel opět na zem.

"Byl jsem si jist, že jsi jedním z našich lidí," řekl Husir a díval se na růžovou šálu kolem Alanova krku. "Dobře Senka znám. A ty, ženo, kdo je tvým pánem?"

Alan nechtěl zjišťovat, zda Mara mluví husirsky.

"Ona také patří mému pánovi Senkovi, Vaše Výsosti." Další vzpomínka mu vypomohla a dodal: "Je období lásky, Vaše Výsosti."

Husir vyrazil ze sebe zvláštní hvízdnutí, které u jeho rasy nahrazovalo smích, a naznačil jim, aby vstali.

"Vyjděte zadními dveřmi a vraťte se do své ohrady," řekl vlídně. "Měli jste štěstí, že jste v tom stádu nebyli odděleni."

Alan a Mara ulehčeně proklouzli zadními dveřmi a vydali se temnou alejí, vedoucí do ulice. Tam zahrnuli doleva.

"Musíme najít přímou ulici, abychom se dostali ven z Falklynu," řekl Alan. "Tohle je jedna z kruhových."

"Doufám, že většina ostatních uteče," odpověděla s naléhavostí v hlase. "V Haafinu zbývají už jen starci a malé děti."

"Budeme muset dávat pozor," upozornil ji. "Mohli umístit u východu z města strážce. Z toho Husira jsme si vystřelil, ale měla bys raději kráčet až ke kraji města přede mnou. Budeme méně podezřelí, když nepůjdeme společně."

Na křižovatce zahrnuli doprava. Mara přešla o deset metrů dopředu a on ji následoval. Viděl její bílé, štíhlé tělo, jak postupuje kupředu houpavým pohybem pod plynovými lampami Falklynu, a náhle se rozesmál. Vzpomněl si na blondýnku z Wilnova hradu a uvědomil si, že mu nikdy nescházela.

Ulice byly téměř prázdné. Jednou nebo dvakrát přeběhl klusem přes cestu nějaký člověk a několikrát je předběhli Husirové. Na chvíli slyšel Alan vedle sebe křik a pískot, pak zvuky zmizely.

Šli tak už chvíli, když se Mara zastavila. Alan se k ní připojil.

"Musíme být už na okraji města," řekla a udělala pohyb rukou směrem k volnému prostoru před nimi.

Zrychlili krok.

Ale něco tu nebylo v pořádku. Příčná ulice před nimi příliš ostře zatáčela a kus před nimi zářila slabě světle.

"Zahrnuli jsme na špatnou stranu, když jsme vycházeli z aleje," konstatoval zklamaně Alan. "Podívej... přímo před námi!"

Na nebi se matně odrážela temná hmota Hvězdné Věže.

Obrovská kovová věž stoupala k nebesům a ztrácela se ve tmě. Park, který ji obklopoval, nebyl osvětlen, ale mohli rozeznat světlo lamp u vchodu do věže, kde byly trvale rozestaveny husirské hlídky.

"Budeme se muset ztratit," prohlásil Alan smutně.

Přistoupila k němu a zadívala se na něho velkýma očima.

"A znovu procházet celým městem?" ptala se chvějícím se hlasem.

"Bohužel ano." Ovinul paži kolem dívčinych ramen a vzdálili se od Hvězdné Věže. Jak kráčeli ulicí, dotkl se prsty šály na krku.

Šála! Zastavil se a zprudka svou družku zadržel. Hedvábí!

Vzal ji za ramena a sklonil oči k její tváři.

"Maro," řekl klidně, "nevracíme se do hor. Neopustíme město. Vstoupíme do Hvězdné Věže!"

Vrátili se zpět až na kraj přímé ulice a pak se vydali poslední a nejkratší kruhovou ulicí, přeskočili přes zábradlí a jako duchové vklouzli do stínů parku.

Postupovali od roští k roští, od stromu ke stromu s lehkostí tvorů zvyklých na noci pod širým nebem. Po celé ploše parku byly rozmístěny malé skupinky stráží. Zřejmě zesílili ostrahu v důsledku útoku divokých lidí na Falklyn. Ale všichni strážníci měli lampičky se stínítky a Husirové v noci příliš dobře neviděli. Oba lidé se jim snadno vyhnuli.

Došli za Hvězdnou Věž a opatrně ji obešli. U základny věže byla přístupová rampa dvakrát vyšší než Alan. Stáli tu dva strážníci a tichým hlasem hovořili pod lampami zavěšenými na každé straně brány vedoucí do temnot uvnitř budovy.

"Kdybychom si byli aspoň mohli vzít luk," povzdechl si Alan. Beze zbraně si s jedním poradím, ale se dvěma ne."

"A my dva?" ptala se jedním dechem.

"Ne! Jsou malí, ale silní. Mnohem silnější než lidská žena."

Jakýsi předmět odrážející se ve světle lucerny o několik centimetrů přesahoval okraj rampy nad nimi.

"Třeba je to kopí," zamumlal Alan. "Nadzvednu tě."

O chvíli později stála opět na zemi a držela v ruce jakýsi předmět.

"Je to jen šíp," zamumlala znechuceně. "Co s ním bez luku?"

"Mohl by stačit," odpověděl. "Počkej tady a až dojdou k úpatí rampy, udělej hluk, abys upoutala jejich pozornost. Pak uteč."

Doplazil se po břiše až k místu, odkud z vodorovné země začínala stoupat rampa. Ohlédl se. Mara tvořila u zdi bílou skvrnu ve tmě.

Mara začala pěstmi bušit do strany přístupové rampy a tiše si prozpěvovala. Oba Husirové uchopili luky a rychle přistoupili ke kraji. Alan se vztyčil a co nejrychleji přeběhl po rampě s šípem v ruce.

Jejich šípy byly připraveny vystřelit směrem, kde stála Mara, když ucítili chvění kroků na přístupové rampě. Prudce se otočili.

Šípy, které proti ní vystřelili - příliš rychle - ji nezasáhly. Alan ponořil svůj vlastní šíp do hrdla jednoho ze strážných a uchopil druhého. Prudkým pohybem shodil Husira dolů do parku.

Mara vyrazila výkřik. Nepočítali s hlídkou tří Husirů, docela blízko. Mara už byla téměř u začátku rampy, když na ni skočil jeden z nich zezadu a ovinul jí paže kolem boků. Ostatní dva běželi po rampě vzhůru směrem k Alanovi s napraženým kopím.

Alan uchopil luk s toulcem Husira, kterého zabil. Jeho první šíp zasáhl jednoho z Husirů v okamžiku, kdy byl už v polovině rampy. Ten, který chytil Maru, jí prudkým pohybem mrštil o zem a pozvedl kopí, aby ji usmrtil.

Alanův šíp se o něj jen otřel, avšak upustil zbraň a Mara se vrhla po rampě nahoru.

Třetí Husir se vrhl na Alana se vztyčeným kopím. Alan ráně uhnul. Kopí ho minulo, ale pocítil pálení v boku a málem spadl z rampy. Husir, rychlý jako blesk, se chystal k novému úderu. Byl příliš blízko na to, aby mohl Alan znovu použít luk, a na zvednutí kopí nezbýval čas.

Mara skočila Husirovi na záda, ovinula mu nohy kolem těla a oběma rukama ho uchopila za paži, v níž držel kopí. Než se jí mohl zbavit, vytrhl mu Alan zbraň a vrazil mu ji do těla.

Ze všech směrů přibíhali ostatní strážní. O stěny Hvězdné Věže se odrážely šípy a oba lidé se vrhli dovnitř.

Uvnitř Hvězdné Věže byl zdroj světla, mírnější než plynové lampy, ale svítil jasněji. Byli v malém sále, z něhož vedly další dveře do nitra věže.

Vnější kruhové dveře, doširoka rozevřené, byly více než půl metru silné a měly průměr větší než vysoký muž. Ani spojenými silami jimi nedokázali pohnout.

Dveřmi létaly dovnitř šípy. Alan zanechal zbraně strážných venku. Za chvíli seberou Husirové dost odvahy, aby se rozběhli po rampě nahoru.

Alan se rozhlížel kolem a zoufale hledal nějakou zbraň. Kovové zdi byly zcela holé, s výjimkou několika háků a panelu, z něhož vyčnívaly tři kovové tyče. Alan ze jednu zatáhl a pokusil se ji utrhnout, aby ji mohl použít jako obušek. Věc klesla dolů a místností se rozlehl pískavý zvuk, ale nic se nepohnulo. Udělal druhý pokus a kovová tyč opět klesla, ale zůstala připevněná na zdi.

Mara za ním vyrazila ostrý výkřik. Prudce se otočil.

Obrovské dveře se samy pomalu zavíraly a venku se rampa zvedala ze země a skládala se pod nimi do zdi Hvězdné Věže. Těch několik Husirů, kteří se odvážili až na okraj rampy, padalo teď na zem jako mravenci.

Dveře se konečně s ostrým třesknutím uzavřely. Chvilku bylo ještě slyšet pískot, ale i ten brzy ustal. Ve Hvězdné Věži nastalo mrtvé ticho.

Nesměle prošli vnitřními dveřmi a drželi se přitom za ruce. Ocitli se v knihové chodbě, její protější stěna byla naprosto hladká. Vydali se chodbou a dostali se zpět na místo, odkud vyšli, aniž by ve vnitřní stěně našli jakýkoli vchod.

Ale byl tu žebřík. Vystoupili po jeho stupních, Alan šel jako první. Dostali se do další chodby a objevili tu i další žebřík, podobný prvnímu.

Stoupali stále výš, jedno poschodí po druhém. Místo holých stěn se objevily rozlehlé místnosti, nezvykle vybavené. Některé se dělily na oddíly a u dveří do oddílů na některých poschodích byly namalovány křížky v kroužku.

Oba byli pokryti potem, když konečně vstoupili do místnosti, kde byla okna. A tam už žádný žebřík nenašli.

"Maro, jsme na vrcholu Hvězdné Věže!" zvolal Alan.

Místnost měla tvar kopule a od výše člověka byla tvořena okny. Ale zatímco všechna ta okna vedla do nebe, ukazovala všechna okna v dolní části Falklyn a jeho světla pod nimi. Jedním z nich viděli dokonce úplně dole i park. Poznali ho podle Husirů pobíhajících sem a tam za světla dvou plynových lamp, které ještě svítily u zavřených dveří Hvězdné Věže.

Všechna okna ve svrchní části kopule ukazovala hvězdy.

Na spodní části stěny bylo vidět podivná kola, kovové tyče, schémata, zářící kolečka a barevná světélka.
"Jsme na vrcholu Hvězdné Věže!" zvolal Alan, šílený radostí. "Mám Hedvábí a zazpívám Píseň!" Ian zvýšil hlas a slova se odrážela ode stěn kruhové místnosti.

Třpyť se jen, třpyť, hvězdo zlatá, do dáli za tebou cesta chvátá.

Ústa zavřeš, hlavu najdeš, s rudými pruhy had tě láká, želva má ho sníst kulatá.

A tehdy noc zjasní hvězda polední, a přijde spánek, ne však poslední.

Nic se nestalo.

Alan zazpíval druhou sloku, ale bezvýsledně.

"Myslíš, že kdybychom se teď vrátili, dali by Husirové všem lidem svobodu?" ptala se Mara pochybovačně.

"Je to hloupé," prohlásil a zadíval se oknem, v němž bylo vidět stále více Husirů, jak se sbíhají do parku.

"Píseň je hádanka. Musíme zjistit její smysl."

"Ale jak? Co vlastně znamená?"

"Musí mít něco společného s Hvězdnou Věží," pronesl zamyšleně. Třeba zlatá hvězda znamená Hvězdnou Věž, i když jsem si vždycky myslel, že se jedná o Žlutou hvězdu, která září na nebi na jihu. V každém případě jsme se dostali do Hvězdné Věže a bylo by hloupé myslet si, že existuje cesta ke skutečným hvězdám.

Pokračujme: Ústa zavřeš, hlavu najdeš... Jak můžeme někomu zavřít ústa dřív, než najdeme jeho hlavu?"

"Nejprve jsme přece museli zavřít dveře Hvězdné Věže, než jsme mohli vystoupit na vrchol," navrhla nesměle.

"Vždyť je to pravda!" zvolal. "A teď - hledejme! S rudými pruhy had tě láká..."

Hledali po celé rozlehlé místnosti, na lůžkách podivného tvaru, která se zepředu dala složit v křesla; dívali se i pod ně; pátrali za podivnými velkými předměty na podlaze. Dolní strana stěn byla vybavena zásuvkami, kterou otevřeli jednu po druhé.

Nakonec Mara shodila malý kovový disk, který se při pádu rozevřel vedví. Vypadla z něj plochá cívka, bílá páska se rozmotala a stočila se jím u nohou.

"Had"! vykřikl Alan. "Hledejme hada s rudými pruhy!"

Otevřeli kovové disky, jeden po druhém, a najednou ho našli; bílou pásku s červenými uhlopříčnými pruhy. Na kovových discích byly nápisy a Mara hláskovala písmena na tomto:

NOUZOVÝ ODLET V NEBEZPEČÍ. SMĚR ZEMĚ. AUTOMATICKÝ START.

Nikdo z nich nechápal význam těchto slov. Hledali tedy kulatou želvu a došli k závěru, že to nemůže být nic jiného, než průhledný předmět ve tvaru kulaté čepičky, umístěný na podstavci mezi dvěma lůžky — křesly.

Vsoukat pruhovaného hada do želvího krunýře nebyla právě jednoduchá věc, protože jediný otvor byl dole a na straně. Ale Alan si lehl na jedno z lůžek, Mara na druhé a společně se jim podařilo strčit konec červa do úst želvě.

Želva začala okamžitě s mechanickým cvakáním hada polykat. Ten zvuk trval jen chvíli, než ho pohltilo pekelné hučení zezdola, hluboko v útrokách Hvězdné Věže.

A tehdy se v oknech ukazujících park rozzářil jako polední hvězda plamen tak jasný, že lidské oči pohled na něj téměř nesnesly, a v jiných oknech na obvodu kopule se začala světla Falklynu vzdalovat. Obrovská síla stlačila Alana a Maru do polštářů, na které ulehli, a mátlá jim smysly.

O několik měsíců později si vzpomenu na druhou sloku Písně. Vejdou do jedné z místností označených křížem v kroužku, bodnou se zlatými broučky, které byly injekčními stříkačkami, a upadnou do hibernačního spánku.

Ale zatím jen leželi, nazí a v bezvědomí, v řídicí kabině kosmické lodi, která stále zrychlovala. V lehkém vánku klimatizačních přístrojů vlála na Alanově krku zpráva z růžového hedvábí, určená Zemi.

přeložil Jan Pavlík

verše přeložila Carola Biedermannová